15/11/2018

Κριτική ΙΣΚΕ δια μέσου Αλέξη Μητρόπουλου

/ Επικαιρότητα

Εν όψει της έκτακτης σύγκλησης της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, ο Ι.Σ.Κ.Ε. δίνει στη δημοσιότητα **την κριτική του επί του πρόσφατου** ανακοινωθέντος για τη εν εξελίξει συμφωνία μεταξύ Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου και Πρωθυπουργού. Την έγγραφη κριτική της ΙΣΚΕ **συνέταξε ο διαπρεπής και έγκριτος νομικός,** εργατολόγος και πανεπιστημιακός, κ. Αλέξης Μητρόπουλος, ως φίλος του Ιερού Συνδέσμου Κληρικών Ελλάδος.

Κριτική τού ανακοινωθέντος για το Εκκλησιαστικό από Αλέξη Μητρόπουλο:

Οι σχέσεις Εκκλησίας-Πολιτείας, ως βάση της διαχρονικής ύπαρξης της ενότητας του λαού και του έθνους, είναι πολύ σοβαρό ζήτημα που δεν επιτρέπει καμιά προχειρότητα ούτε προεκλογική «εργαλειοποίηση».

Οι προ ημερών εξαγγελίες του πρωθυπουργού παρουσία του Αρχιεπισκόπου, ως ιστορική συμφωνία και ορόσημο από της συστάσεως του νεοελληνικού κράτους, δεν ήταν τελικά παρά απλή πρόθεση συμφωνίας ή πρόταση για συμφωνία επί της εκκλησιαστικής περιουσίας, όπως διευκρινίστηκε μεταγενέστερα από τον Αρχιεπίσκοπο.

Επομένως δεν βρισκόμαστε στο τέρμα αλλά στην αρχή μιας διαπραγμάτευσης που μπορεί να ξεκίνησε προ πολλού χρόνου μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, αλλά έχει πολύ δρόμο ακόμη να διανύσει δεδομένων των αποφασιστικών αρμοδιοτήτων άλλων και πολυπρόσωπων οργάνων τής Εκκλησίας.

Η προχειρότητα, ως εκ τούτου, με την οποία εξαγγέλθηκε από τον πρωθυπουργό η πρόθεση ή η πρόταση συμφωνίας με την Εκκλησία, κάθε άλλο παρά προσφέρει εγκυρότητα και σοβαρότητα στη διαπραγμάτευση ενός τόσο σοβαρού ζητήματος. Απεναντίας υπονομεύει την τελική «λύση» αφού, αντί συνέχισης με καλή πίστη των διαπραγματεύσεων και συνεννοήσεων, έσπειρε ανέμους και θύελλες στους άμεσα ενδιαφερομένους αλλά και στον ελληνικό λαό.

Επ’ αυτού του ανεπέρειστου κειμένου που διάβασε ο πρωθυπουργός, έχουμε τις εξής σύντομες παρατηρήσεις:

1. Δεν έχει υπάρξει, ούτε είναι τεχνικώς δυνατόν να υπάρξει σε σύντομο χρονικό διάστημα, ακριβής αποτίμηση των στοιχείων τής εκκλησιαστικής περιουσίας που απέκτησε το κράτος με τον ν. 1731/1939, προσαρμοσμένη μάλιστα στις σημερινές αξίες. Οι μέχρι σήμερα καταγραφές είναι μερικές, ατελείς και δεν προσφέρονται ως αξιόπιστη βάση συζήτησης.

2. Όταν με τον ν. 469/1968 εξομοιώθηκαν οι κληρικοί με τους δημοσίους υπαλλήλους και με τον ν. 28/2004 οι μισθοί του κλήρου άρχισαν να καταβάλλονται με επιβάρυνση αποκλειστικώς του κρατικού προϋπολογισμού, ο μεν ανώτερος κλήρος συγκρότησε μισθολογικά ειδικό μισθολόγιο του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, η μισθοδοσία δε του πολυπληθέστερου κατώτερου κλήρου ενσωματώθηκε στον προϋπολογισμό τού υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Με δεδομένο όμως ότι η Εκκλησία της Ελλάδας αλλά και οι κατά τόπους ενοριακοί ναοί κ.λπ. είναι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (ΝΠΔΔ), η διαγραφή τής

μισθοδοσίας των μεν από το ειδικό μισθολόγιο, των δε από τον προϋπολογισμό του υπουργείου Παιδείας και η πληρωμή τους από τα ΝΠΔΔ μέσω της κρατικής επιχορήγησης, καθιστά ακατανόητη τη διαγραφή τους από τον μνημονιακό θεσμό της Ενιαίας Αρχής Πληρωμών, πολύ περισσότερο που σ'αυτήν υπάγονται ήδη τα ΝΠΔΔ.

Εκτός εάν ακολουθήσει αμέσως η μη κοινολογούμενη ακόμη μετατροπή της Εκκλησίας και των άλλων ΝΠΔΔ σε Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου (ΝΠΙΔ), οπότε αλλάζει πλήρως η νομική βάση αντιμετώπισης και των μισθολογικών ζητημάτων της Εκκλησίας. Σ' αυτή την προοπτική, η ετήσια κρατική επιχορήγηση που προαναγγέλλει το σχέδιο συμφωνίας και η διατήρησή της (προσαρμοσμένη στις πληθωριστικές πιέσεις) τίθενται αν αμφιβόλω και μπορεί να αμφισβητηθούν με διαφορετική ερμηνεία τής συμφωνίας από τα Δικαστήρια.

3. Στην ιστορική (κατά τον πρωθυπουργό) συμφωνία ουδείς λόγος γίνεται για τον συνταξιοδοτικό φορέα τού κλήρου, για τις καταβαλλόμενες συντάξεις, για τις ασφαλιστικές εισφορές των υπηρετούντων στην Εκκλησία κληρικών και λαϊκών, για τα προστατευόμενα μέλη των οικογενειών τους κ.λπ.

Επομένως το ερώτημα «ποιος φορέας αναλαμβάνει το θεσμικό και χρηματικό βάρος που συνεπάγεται ο γενικός τομέας της ασφάλισης» δεν απαντάται.

4. Εξάλλου δεν διευκρινίζεται εάν το δημιουργούμενο «Ταμείο Αξιοποίησης της Εκκλησιαστικής Περιουσίας», στο οποίο θα περιέλθουν τα περιουσιακά στοιχεία της Εκκλησίας με αναγκαστικό ή εθελοντικό τρόπο, θα υπαχθούν στο μνημονιακό ανοσιούργημα του ΤΑΙΠΕΔ και των εταιριών του, οι οποίες -βάσει της κειμένης νομοθεσίας- μπορούν να υποθηκεύσουν όλα τα ακίνητα ακόμη και τα ιστορικού και αρχαιολογικού χαρακτήρα χάριν της έγκαιρης πληρωμής των δόσεων των δανείων του κράτους.

Όπως είναι γνωστό, ήδη ανιχνεύεται, μετά μεγάλης δυσκολίας, η ταυτότητα των πάνω από 10.000 ακινήτων που με κωδικοποιημένο κατάλογο (δημοσιευμένο στο ΦΕΚ) θέτει υπέγγυο όλο τον διαχρονικό άυλο και υλικό πλούτο της πατρίδας στους δανειστές. Επομένως χρειάζεται αυστηρή νομοθετική διαφοροποίηση εάν τυχόν η Εκκλησία συντρέξει στη σύναψη τέτοιας συμφωνίας.

5. Για την περαιτέρω συζήτηση, θα ήταν χρήσιμο να δημοσιευθούν τα πεπραγμένα τής Εταιρίας Αξιοποίησης Ακίνητης Εκκλησιαστικής Εξουσίας μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών που συστάθηκε με τον ν. 4182/2013.

6. Με το σχέδιο συμφωνίας προαναγγέλλεται η πλέον μαζική και βίαιη νομοθετική τροποποίηση των εργασιακών σχέσεων πολλών χιλιάδων Ελλήνων κληρικών και των οικογενειών τους, που από εργαζόμενοι δημοσίου δικαίου με τις εντεύθεν εγγυήσεις κινδυνεύουν να χαρακτηριστούν ως ιδιωτικού δικαίου με τους εντεύθεν εργασιακούς-μισθολογικούς και ασφαλιστικούς κινδύνους.

Συμπερασματικώς και λόγω των συνταγματικών διατάξεων για τις σχέσεις Ορθόδοξης Εκκλησίας και Πολιτείας, δεν μπορεί να τεθεί στη συμφέρουσα για τον λαό και το έθνος βάση επιμέρους συζήτηση για τις εργασιακές σχέσεις των κληρικών ή την περιουσία των εκκλησιαστικών εν γένει ΝΠΔΔ, αν δεν ληφθεί υπόψη σοβαρά η τάση της εποχής που διαπερνά όλες τις κοινωνίες και τα ευρωπαϊκά κράτη˙ δηλαδή η τάση τής ανασυγκρότησης των κοινωνιών και των κρατών επί τη βάση των πάγιων ιστορικών χαρακτηριστικών τους γνωρισμάτων που διαφυλάσσει τη συνοχή της κοινωνίας, διατηρεί το status quo των συνόρων της πατρίδας και μεριμνά για την αναπαραγωγή του λαού και της φυλής.

Με άλλα λόγια, σε μία εποχή που το γένος των Ελλήνων γηράσκει και απομειώνεται, δεν μπορούν να αποτελούν προτεραιότητα ρυθμίσεις και θεσμοί που εκφράζουν την παρωχημένη μετανεωτερικότητα του αποεθνισμού ή -επί το αυστηρότερον- εθνομηδενισμού.

Ιδιαίτερες ιστορικές συνθήκες τής αλλαγής των πληθυσμών λόγω μετανάστευσης και εισαγωγής νέων θρησκευτικών δογμάτων, συνηθειών, συμπεριφορών, αισθητικών και πολιτισμικών στοιχείων, επιβάλλουν μια νέα εθνική και κοινωνική ανασυγκρότηση επί τη βάση των παγίων χαρακτηριστικών γνωρισμάτων της φυλής.

Και επειδή αξιόπιστες διεθνείς στατιστικές αναφέρουν ότι ο ελληνικός πληθυσμός διαρκώς θα απομειώνεται ώστε στο ορατό μέλλον κινδυνεύει να καταστεί μειοψηφία στην πατρίδα του, αφού οι γεννήσεις υπολείπονται όλο και περισσότερο των θανάτων, είναι αναγκαίο όλες οι δυναμικές ομάδες τού πληθυσμού (μεταξύ

των οποίων πρωτίστως οι έγγαμοι κληρικοί με τις πολυμελείς συνήθως οικογένειες) να ενισχυθούν με την ελπίδα ότι η πορεία αυτή της ορατής φθοράς και αφανισμού θα ανακοπεί.

Επομένως απαιτείται πρωτίστως θεσμική, εργασιακή, μισθολογική και ασφαλιστική βεβαιότητα, που δεν φαίνεται να προσφέρει με σαφήνεια η λεγόμενη από την Εκκλησία «πρόθεση» ή «πρόταση» συμφωνίας.